

Dokumentation som aktivitet och redskap

Skattebrottsförhöret och dess dokumentation

Ylva Byrman
Göteborgs universitet, Institutionen för svenska språket,
ylva.byrman@gu.se

Förhörstexten som redskap i skattebrottsprocessen

Att skriftligen dokumentera samtal är en vardagssyssla på många svenska arbetsplatser. Resultatet syns i textgenrer som mötesprotokoll, patientjournaler och ifyllda intervjuformulär. Den dokumenterande texten blir ett redskap i en större yrkespraktik, där den ofta kan ha mer än ett syfte att fylla (Winsor 1999). Men hur hanterar skribenter multipla syften och krav i den dagliga praktiken? I denna artikel studerar jag dokumentationen av de förhör med misstänkta och vittnen som äger rum på Skatteverkets skattebrottsenheter. Syftet är att redogöra för verksamhetens dokumentationspraktik och hur skribenterna förhåller sig till upplevda normer och mål i arbetet.

De studerade skribenterna är skattebrottsutredare, som oftast inte är poliser utan civilutredare med akademisk examen i ekonomi eller juridik. De genomför muntliga förhör, och samtals innehåll ska i sammanfattande eller ordagrann form återges i en *förhörsutskrift*. Denna skickas till åklagaren och blir ett viktigt underlag i beslutet om ifall åtal

ska väckas eller inte. Utöver åklagaren är den viktigaste läsaren den förhörde själv, som ska ges tillfälle att ”granska uppteckningen” och ”tillfrågas om han har något att invända mot innehållet” (rättegångsbalken 23 kap. 21 §). Om inte förundersökningen läggs ned kommer förhørsutskriften också att bli en allmän handling som kan begäras ut av till exempel journalister. Om en hörd senare ändrar sin berättelse kan texterna också komma att citeras i domstol. Därför är förhørsutskriften en texttyp med komplexa förutsättningar.

Tidigare forskning om dokumentation av förhör

Vi vet sedan tidigare en del om svensk förhörsdokumentation genom forskningen om poliser. En större studie är Jönsson (1988), som jämför narrativ struktur och val av formuleringar i inspelade samtal och skrivna protokoll. Hon visar hur polisen blir en aktiv medskapare av berättelsen och ibland rentav formulerar citat som tillskrivs den hörde, sannolikt i ett välvilligt syfte att lyfta fram den hördes perspektiv. En enkät av Ask (2011) visar att poliser anser att utbildningen inte tränade dem tillräckligt i yrkesskrivande, utan att de fått lära sig detta på arbetsplatsen, och en översiktlig presentation av polisens skrivsituation finns i Ask & Byrman (2010). I övrigt analyserar nyare språkvetenskapliga bidrag enbart polisens skrivna texter (Gumbel 2000, Persson 2009). Analys av en utredares förhörsmetodik i en mordutredning görs av pedagogen Jakobsson Öhrn (2005), som åskådliggör vilka dilemman situationen innebär: att balansera rättssäkerhet mot effektivitet och statens intresse att lagföra brott mot individens rätt till integritet.

Om man jämför med andra länder blir det tydligt hur lagar formar dokumentationspraktiker. I England skiljer man på misstänktförhör och vittnesförhör, där de förra sedan 1992 enligt lag måste spelas in och transkriberas ordagrant (Haworth 2010:172), medan de senare istället dokumenteras genom att polisen och vittnet gemensamt författar ett s.k. *witness statement* under förhörets gång (Rock 2013).

Ingen av de nämnda studierna fördjupar hur utredarna själva ser på sitt dokumentationsarbete, vilket denna artikel handlar om. Det saknas också forskning om ekobrottsutredares förhör, som skiljer sig genom

att brottet rör misskött pappersarbete snarare än stöld, våld eller droger.

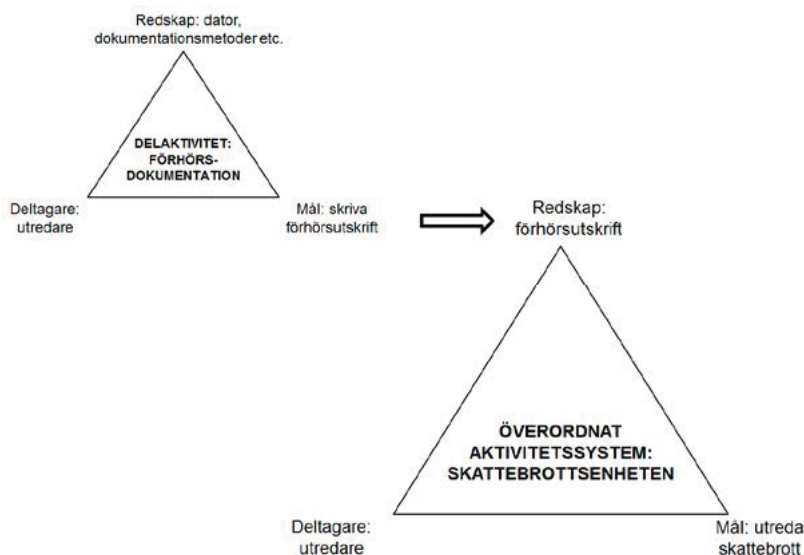
Etnografi och aktivitetsteori

För att få en förståelse fyllig nog för att kunna analysera skattebrottsutredarnas syn på den egna dokumentationspraktiken har jag försökt arbeta etnografiskt. En etnograf bör kunna redogöra för verksamhetens kommunikativa mönster, normer för interaktion och tolkning, värderingar och attityder samt hur dessa förs över till nya deltagare (Saville-Troike 2003:20). Som metod har jag använt deltagande observation i skattebrottsutredarnas utbildning, läst förhørsutskrifter och lyssnat på inspelade förhör, gjort och tagit del av enkäter med utredare och åklagare samt läst lagar och riktlinjedokument. Min framväxande förståelse av verksamheten har jag återkommande prövat mot deltagarnas i intervjuer och uppföljande samtal (a.a.:97).

Ett sätt att belysa textproduktion och textanvändning i komplexa verksamheter är att använda nyvygotskiansk aktivitetsteori. Det görs av skriv- och genreforskare som Winsor (1999) och Russell (1997), som i sin tur bygger på bl.a. Engeström (1987). Med idéer lånade från aktivitetsteori skulle skattebrottsenheten betraktas som ett aktivitetssystem, där skattebrottsutredarna är de deltagare ur vars perspektiv jag studerar aktiviteten. De använder olika redskap, däribland förhørsutskrifter, med huvudmålet att utreda skattebrott. Även om huvudmålet är gemensamt för deltagarna, är det ofta sammansatt av flera olika mål, som kan vara svåra att förena och dessutom olika viktiga för olika individer, för att de har olika historiska erfarenheter (Engeström 2001). Mångrostadhet och motsättningar är alltså snarast det normala i ett aktivitetssystem, vilket kan skapa dilemman för deltagarna.

I detta aktivitetssystem fokuserar jag på en specifik delaktivitet, nämligen *förhörsdokumentationen*, och dess resultatprodukt *förhörsutskrift*. I denna delaktivitet är alltså förhörsutskriften inte ett redskap utan ett mål, som man i sin tur använder olika redskap för att skapa (se figur 1). Redskapen kan vara både fysiska artefakter, som datorer och diktafoner, eller mer abstrakta koncept, som en viss arbetsmetod.

DOKUMENTATION SOM AKTIVITET OCH REDSKAP

Figur 1. Dokumentation som (del)aktivitet respektive redskap i överordnad aktivitet.

Jag analyserar hur aktiviteten förhörsdokumentation orienteras mot att skapa en resultatprodukt som blir ett välfungerande redskap i den överordnade aktiviteten. Nedan följer först ett avsnitt som fokuserar förhörsdokumentation som aktivitet och vilka redskap som används i denna aktivitet. Där presenteras beskrivningar av och attityder till dokumentationsprocessen: när och hur utredarna väljer att skriva texten. Därefter följer ett andra avsnitt om synen på förhörsdokumentation som produkt och redskap i det överordnade aktivitetssystemet: attityder till hur den färdiga texten ska se ut och vilka funktioner den ska fylla. Vilken del av materialet som jag huvudsakligen bygger på presenteras i anslutning till respektive analys.

Dokumentation som aktivitet: när och hur ska texten skrivas?

Skattebrottsenheten lät 2009 genomföra en kort enkät om förhörsdokumentation som en del i en större utvärdering av förhörsprocessen. En-

käten gick ut till landets drygt 200 skattebrottsutredare som fick uppskatta hur ofta de använde sig av olika dokumentationsmetoder. Runt 60 procent svarade. Jag har fått tillgång till enkätens rådata, och den kvantitativa statistik som presenteras i tabell 1 bygger på denna. I övrigt bygger resultatredovisningen i detta avsnitt på beskrivningar som utredare lämnat direkt till mig under 2012–2014, antingen i intervjuer (10 utredare) eller i en enkät (17 utredare). I dessa har jag bitt utredare redogöra för hur de själva praktiskt gör när de ska dokumentera och vad de ser som för- och nackdelar med olika tillvägagångssätt. Jag har också intervjuat 6 åklagare om hur de använder förhørsutskrifter.

Både i enkäter och intervjuer framkommer att det finns fyra huvudsakliga dokumentationsmetoder. Den första är *dialogförhör*, där man spelar in hela förhöret och transkriberar det ordagrant. Utredarna är samstämmiga i sina omdömen om denna metod: det ger den mest trogna återgivningen av förhöret av alla metoder, men då det är synnerligen tidskrävande, både att skriva och läsa, används det bara undantagsvis.

Med de övriga tre metoderna produceras istället ett referat av förhöret. Man kan *skriva direkt*, vilket innebär att man har med sig dator i förhørsrummet och löpande nedtecknar den hördes svar under samtalets gång. Vid förhörets slut får den hörde granska det nedskrivna och kan då be om tillägg eller korrigeringar. Andra utredare väljer att *skriva i efterhand*, vilket innebär att hela samtalet bandas. Efter avslutat förhör skriver man med hjälp av ljudinspelningen en sammanfattning, som den hörde får granska någon dag senare. Den fjärde metoden är *diktamen*: utredaren talar med jämna mellanrum på en bandspelare in en sammanfattning av de senaste minuternas förhör, ofta med stöd i anteckningar som gjorts med papper och penna. Efter förhöret transkriberas det indikterade.

Det finns stor regional variation i vilka metoder man väljer att använda. Tabell 1 presenterar statistik för tre stora regioner och visar att man i Stockholm oftast skriver direkt, i Malmö dikterar man, medan det i Göteborg är vanligt att man skriver i efterhand.

DOKUMENTATION SOM AKTIVITET OCH REDSKAP

Tabell 1. Dokumentationsmetoders frekvens i tre regioner (bygger på utredarnas självskattning av hur stor del av deras egna förhör som är av respektive slag, i en enkät som Skatteverket själv lät genomföra 2009)

	Stockholm	Göteborg	Malmö
Dialogförhör	< 1 %	< 1 %	< 1 %
Skriver direkt	80 %	27 %	21 %
Skriver i efterhand	18 %	67 %	< 1 %
Diktamen	2 %	6 %	79 %

En förklaring till att dessa lokala dokumentationspraktiker uppstår är att man till stor del lär sig yrket genom praktik på ett lokalt kontor, och flera utredare säger i intervju att de fortsatt med den metod som deras handledare då lärt dem. Vissa utredare växlar metod beroende på förhör; det är vanligt att skriva direkt under enklare förhör men i efterhand under längre och mer koncentrationskrävande förhör. Men de allra flesta utredare har en standardmetod som är den de oftast väljer, och vissa uppger att de alltid väljer samma metod oavsett förhör. En utredare sa i intervju att han tyckte skriva direkt var den bästa metoden, men att han själv alltid dikterade för att det var det han var van vid, vilket visar på rutinens makt i val av redskap.

De som helst skriver ut i efterhand menar att både själva förhöret och utskriften påverkas menligt om man försöker göra båda delarna samtidigt. Den litteratur om förhörsmetodik som jag läst betonar att ett bra förhör kräver full koncentration från förhørsledaren för att upprätthålla en bra kontakt med den hörde (Nilsson & Herlitz 2013). Idealet är att den hörde ska få berätta sin historia fritt i eget tempo, något som kan hindras av att förhørsledaren måste ta skriv- eller dikteringspauser. Dessa pauser förlänger dessutom själva förhöret, som för den hörde ofta är en psykiskt påfrestande situation. Om ett mer komplicerat förhör skrivs ut direkt kan förhöret ta 4–5 timmar, och omedelbart därefter förväntas den hörde dessutom granska en kanske 10 sidor lång text. Genom att skriva i efterhand kortas förhörstiden, utredaren kan formulera en sammanfattning i lugn och ro, som den hörde kan granska några dagar senare i en mindre pressad situation.

Utredare som oftast undviker att skriva i efterhand anser dock att

efterhandsgranskningen för med sig flera problem. Ett är att förhörsutskriftens bevisvärde minskar eftersom den hörde börjat glömma exakt vad som sades under förhöret. Det kan man tycka borde ha mindre betydelse, eftersom förhöret finns inspelat på band som kan avlyssnas om det skulle uppstå konflikter om hur väl utskriften återger förhöret. Men av hävd är det texten som i den fortsatta rättsprocessen får representera förhöret, och i de sällsynta fall där utskriften ifrågasätts är de åklagare jag intervjuat mer benägna att kalla utredaren som vittne än att spela upp bandet i rätten.

Ett annat problem är hur den hörde ska få del av utskriften. Ofta skickas den ut per post eller e-post, men i större ärenden med flera misstänkta kan det vara olämpligt att sprida material ur en pågående undersökning. Då får man kalla in de hörda för att de ska granska utskriften, men de kan bo långt bort och dyker inte alltid upp, om de ens svarar i telefon. Det tyngsta argumentet mot att skriva ut i efterhand är dock att rättegångsbalken (23 kap. 21 §) stadgar att utskriften enligt huvudregeln ska vara granskad vid förhörets slut, och granskning i efterhand får bara ske ”om förhöret är särskilt omfattande eller behandlar komplicerade sakförhållanden”. Ekonomiska brott behandlar ofta komplicerade sakförhållanden och var en av anledningarna till att denna undantagsregel infördes, men en alltför generös tillämpning av undantagsregeln kan leda till JO-anmärkning.

Även utredare som anser att kvaliteten blir högre om man skriver ut i efterhand, väljer ofta att skriva direkt för att spara tid. En utredare uppskattar att ett förhör på 2–3 timmar tar två dagar att skriva ut, och om man istället skrivit direkt hade det kanske tagit 4–5 timmar, men då hade både förhöret och dokumentationen varit klar.

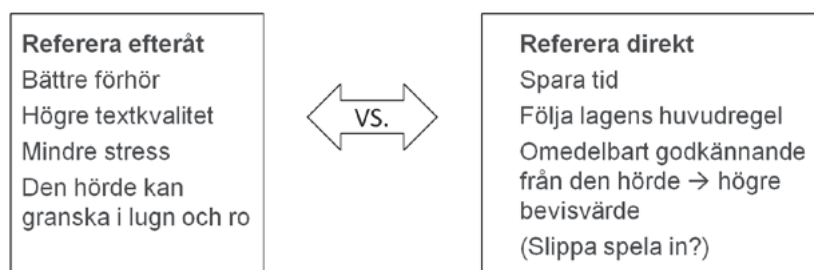
Vissa av dem som skriver eller talar in en sammanfattning under pågående förhör nämner som en fördel att formuleringsarbetet hjälper till att stämma av att man fått med allt. Det kan göra att man får syn på oklarheter och missförstånd som man annars hade upptäckt först efter förhöret. Vid diktering hör både utredaren och den hörde hur berättelsen kommer att dokumenteras till eftervärlden, och det är enkelt för den hörde att omedelbart korrigera om utredaren uppfattat något fel eller för den delen ändra en berättelse som hen inser låter mindre trovärdig. Att

utredaren kan hålla ögonkontakt med den hörde medan sammanfattningen talas in, gör det möjligt att uppfatta kroppsspråk och små signaler av tvekan hos den hörde. Även de som skriver direkt läser ofta upp stycken ur texten under förhöret, för att stämma av med den hörde att allt är korrekt uppfattat. Flera utredare menar att proceduren får många hörda att slappna av, eftersom de då inser att de har inflytande över den bild av dem som hamnar i förhørsutskriften.

De som skriver direkt kan använda det framväxande textdokumentet för att navigera i förhöret; de kan titta tillbaka för att kontrollera vad de skrivit ner tidigare i förhöret och enkelt göra småredigeringar och tilllägg till tidigare skrivna avsnitt, vilket är svårare att göra om sammanfattningen instället är intalad.

Utredarna är oense om huruvida förhör bör ljudinspelas i sin helhet, något som ju inte är nödvändigt om man sammanfattar under förhöret. I min enkät uppger 8 av de 17 utredarna att de sällan eller aldrig spelar in förhör. Argument mot att spela in är att vissa hörda hämmas av inspelningen och att arkiverings- och offentlighetsprinciperna för bandet är oklara: kan vem som helst begära ut en kopia när förundersökningen är avslutad? Vissa utredare är dessutom rädda för att behöva transkribera bandet ordagrant, antingen för att de har uppfattningen att det finns en regel som säger att en inspelning alltid ska transkriberas eller för att de varit med om att försvarare krävt detta.

Sammanfattningsvis finns det argument för och emot alla metoder, men den stora skiljelinjen går mellan att referera i efterhand kontra att

Figur 2. Dokumentationsprocessen: Mål i konflikt

göra det under förhöret. Konflikterna summeras i figur 2, och visar hur redskapet *referera efteråt* uppnår vissa mål väl, men står i motsättning till de mål som redskapet *referera direkt* är bättre på, och vice versa.

Målen i figur 2 är av lite olika slag. Vissa, som högre textkvalitet och högre bevisvärde, är tydligt knutna till förhørsutskriftens funktion som redskap i det överordnade aktivitetssystemet. Kopplingen till verksamhetens gemensamma mål är därigenom också tydlig. Andra mål, som mindre stress, slippa spela in och att få godkännandet avklarat direkt, kan snarare hänföras till den individuella utredarens preferenser och vilja att förebygga irritationsmoment.

Dokumentation som redskap: hur ska den färdiga texten se ut?

För att få en bild av hur utredare anser att text ska utformas för att återge förhör gjorde jag en textbedömningsenkät. Jag lät 27 utredare lyssna på 4 minuter ur ett autentiskt förhör och därefter läsa fyra olika förslag på hur en utskrift skulle kunna återge episoden. Ett av förslagen var originalet så som den ansvariga utredaren skrivit ner det och de övriga var varianter som jag skrivit och som skilde sig i längd (från 132 till 936 ord), detaljrikedom och bruk av citat och anföring. Utredarna fick individuellt och skriftligen bedöma starka och svaga sidor hos förslagen, och efteråt diskutera sina bedömningar. De var inte ense om vilket förslag som var bäst. Det kortaste förslaget var det som väckte mest debatt, och jag återger det här:

Erik medger att han har fått den självrättelse som revisorn Johan Håkansson skickat den 17 maj 2013 (bilaga 3) och förstått innebörden av den, men att han har missat att skicka in den till Skatteverket, eftersom han var överbelastad med jobb då. Erik kan inte minnas att han och revisorn haft någon muntlig genomgång avseende denna rättelse.

När förfrågan sedan kommer från Skatteverket 2 augusti 2013 (bilaga 2:1–2:2) skickar Erik in den självrättelse som borde skickats i maj och betalar in beloppet. Han betraktar inte det han gjort som brottsligt, för

DOKUMENTATION SOM AKTIVITET OCH REDSKAP

han har inte medvetet försökt undanhålla några uppgifter. Erik menar att även om han råkar göra fel i en rapportering till Skatteverket kommer det att rättas till när bokföringen stäms av, eftersom han lämnar alla siffror han har till bokföraren.

I omdömena om detta nedteckningsförslag framkommer att ett viktigt mål för texten är att ge åklagaren ett bra underlag för beslut i åtalsfrågan genom att belysa subjektiva och objektiva rekvisit. Ett objektiva rekvisit är en faktisk omständighet, som att felaktiga uppgifter lämnats i skattedeklarationen, medan ett subjektivt rekvisit är gärningsmannens vilja och tankar, dvs. om brottet har gjorts uppsåtligen eller bara av oaktsamhet. Några informanter menar att texten klarar uppgiften bra:

Kort och fokuserat! Saklig redogörelse som i sin korthet sammanfattar faktiska omständigheter. Vi får också en bra beskrivning av det subjektiva rekvisitet.

Fått med det väsentliga som åklagaren bör veta för att sedan bestämma hur ärendet ska hanteras vidare

Klart och tydligt. Både objektiva & subjektiva rekvisit är täckta.

Det är kort och kärnfullt. Hans inställning framgår klart. Det är inte medvetet utan en form av oaktsamhet.

Andra hävdar dock motsatsen:

Alltför komprimerat med risk för att viktiga detaljer och nyanser tappas bort. Rekvisiten inte tillräckligt belysta.

Får inte med allt som den misstänkte säger och som kan ha viss betydelse vad gäller det subjektiva rekvisitet. Dvs har han gjort detta uppsåtligen eller av oaktsamhet?

Omständigheter som visar skulden underbyggs inte! Ger åklagaren ett dåligt underlag för sitt beslut i åtalsfrågan.

Ytterligare invändningar mot texten är att läsaren inte får några ledtrådar till om informationen kommit fram genom förhørsledarens frågor eller genom fri berättelse, och att Eriks perspektiv och detaljerna kring hans besvärliga arbetssituation inte får tillräckligt med utrymme – något som de övriga nedteckningsförslagen beskriver bättre.

Figur 3. Textprodukten: Mål i konflikt

Vid analys av alla enkätsvaren framträder konflikter av två slag. Dels finns det åsiktsskillnader i bedömningen av en och samma text, som huruvida den citerade texten täcker de subjektiva och objektiva rekvisiten. Det finns alltså oenighet om huruvida en viss instans av redskapet förhørsutskrift når målen. Dels finns det en uppsättning ideal som verkar vara gemensamma för hela gruppen men som varje utredare ändå måste brottas med eftersom idealen är så svårförenliga, som viljan skriva kort, begripligt och lyfta fram det väsentliga å ena sidan, och att troget återge den hördes berättelse och i detalj visa hur förhöret förlöpte å andra sidan. Den senare konflikten mellan olika mål summeras i figur 3, och har likheter med de dilemman Jakobsson Öhrn (2005) tar upp: effektivitet kontra rättssäkerhet och institutionens intressen kontra den misstänktes.

Dilemman som ger heterogenitet

Syftet med artikeln var att undersöka hur skattebrottsutredare förhåller sig till upplevda normer och mål när de skriftligen ska dokumentera förhör. I den lagreglerade praktik som skattebrottsutredning är hade man kunnat förvänta sig en relativt stor likformighet, men resultaten visar tvärtom en påfallande heterogenitet. Dels väljer utredarna olika

redskap i arbetsprocessen: några spelar in och skriver i efterhand med hjälp av inspelningen, medan andra skriver eller dikterar under förhörs-samtalet. Dels är utredarna oense om hur en förhörsutskrift ska se ut, och texter som får beröm av vissa underkänns av andra.

Aktivitetsteori betraktar dock denna typ av heterogenitet som normal i organisationer (Engeström 2001), och i analysen har jag visat flera exempel på hur det finns mål i verksamheten som står i motsättning till varandra, något jag menar kan förklara variationen i arbetssätt och åsikter. Motsättningarna skapar nämligen dilemman för utredarna. Det går inte att både skriva kort och detaljerat eller att hålla full koncentration på förhörssamtalet om man ska skriva en text samtidigt. Om man lägger sig vinn om att uppfylla ett visst mål eller att strikt följa en viss regel måste man tumma på något annat.

Aktivitetsteori betonar också att varje deltagare har en individuell historisk erfarenhet, vilket kan förklara att utredarna har olika strategier för balansera motsägelsefulla krav och ideal mot varandra. Ett exempel på detta är de utredare som undviker att spela in förhör, för att de fått höra eller erfara att ett inspelat förhör måste transkriberas ordagrant.

Jag har nämnt att vissa mål verkar vara tydligare knutna till verksamhetens gemensamma huvudmål, som att göra förhörsutskriften till ett så välformat redskap som möjligt, medan andra mål snarare handlar om individuella preferenser: att få arbeta på ett sätt som man trivs med och som passar ens förmåga. Samtidigt går det kanske inte att dra en skarp gräns mellan individuell och kollektiv nytta. Det är svårt att se hur verksamheten som helhet skulle gynnas av att individer tvingas till arbetssätt som inte passar dem och som skapar irritation i den dagliga verksamheten. Därmed kan man argumentera för att brokigheten som mina resultat visar faktiskt är ändamålsenlig. Varje utredare har utvecklat en egen professionell dokumentationsrutin för att handskas med de dilemman som finns, och rutinen fungerar tillräckligt bra för att varken individen eller verksamheten ska initiera en förändring.

Liknande mönster finns säkert på många andra arbetsplatser, eftersom det sällan råder total enighet om hur arbete ska utföras. Men en förutsättning för variationen är att regelverket ger utrymme för den. I England har man ju skapat en mer uniform dokumentationspraktik ge-

nom att lagstifta om att alla misstänktförhör ska spelas in och transkriberas ordagrant (Haworth 2010:172). Kanske är det ur ett internationellt perspektiv avvikande att svenska brottsutredare är så pass fria att lägga upp dokumentationsarbetet på det sätt som de finner lämpligast.

Litteratur

- Ask, Sofia 2011. ”Skola är en sak och myndigheten är något annat”. Skrivundervisning på svensk polisutbildning. *Konferensskrift från den tredje nordiska polisforskningskonferensen*, Umeå 2010. S. 15–27.
- Ask, Sofia & Byrman, Gunilla 2010. ”Så slog han Anna med ett okänt antal knytnävslag i ansiktet.” Relief-analys av polisstudenters och polisers skrivande. I: J. Smidt (red.), *Rammer for skrivning: Om skriveutvikling i skole og yrkesliv*. Trondheim: Tapir akademisk forlag.
- Engeström, Yrjö 2001. Expansive learning at work. Toward an activity theoretical reconceptualization. I: *Journal of Education and Work*. 14 (1). S. 133–156.
- Engeström, Yrjö 1987. *Learning by expanding: an activity-theoretical approach to developmental research*, Helsinki: Orienta-konsultit.
- Gumbel, Ingetora 2000. *Hörd angående misshandel. Polisens protokoll vid förhör med misshandlade kvinnor och misstänkta män*. Stockholm: Institutionen för nordiska språk.
- Haworth, Kate 2010. Police interviews in the judicial process. Police interviews as evidence. I: M. Coulthard & A. Johnson (red.), *The Routledge handbook of forensic linguistics*. New York: Routledge. S. 169–181.
- Jakobsson Öhrn, Harriet 2005. *Berätta din sanning*. Stockholm: Pedagogiska institutionen.
- Jönsson, Linda 1988. *Polisförhöret som kommunikationssituation*. Linköping: Tema Kommunikation.
- Nilsson, Royné & Herlitz, Gillis (2013). *Förhörgrammatik*. Stockholm: Bruun.
- Persson, Gunilla Almström 2009. *Perspektiv i polisprotokoll*. Stockholm: Institutionen för nordiska språk.
- Rock, Frances 2013. ”Every Link in the Chain”. I: C. Heffer m.fl. (red.), *Legal-lay communication: textual travels in the law*. New York: Oxford University Press.
- Russell, David 1997. Rethinking Genre in School and Society. *Written Communication*. 14 (4). S. 504–554.
- Rättegångsbalk (1942:740)*.
- Saville-Troike, Muriel 2003. *The ethnography of communication*. Oxford: Blackwell.
- Skattebrottsenheten (2009). Enkät svar från utredare. Opublicerat arbetsmaterial.
- Winsor, Dorothy 1999. Genre and activity systems: the role of documentation in maintaining and changing engineering activity systems. *Written Communication*. 16 (2). S. 200–224.